

Jeg er enig med hr. Albrechtsen i karakteristikken af et, om man vil, ustyret marked eller et marked, man overlader til sig selv, uden at der er nogen politik til stede i forbindelse med det. På samme måde er det med en regulering og en styring af økonomien, der går ud over et vist punkt, og hvor man tror på, at fattige afrikanske lande næsten uden spredning i sammensætningen af deres økonomi kan danne en meningsfuld ramme for fremvæksten af et diversificeret økonomisk system. Vi har set, at det ikke lader sig gøre, og derfor har de lige så megen brug for at komme ind i den internationale økonomisk arbejdsdeling, som alle andre lande. Den pointe er det helt nødvendigt at holde fast i. Det er rigtigt, at de selvfølgelig er sårbare, og det er her, hele den supplerende og, om man vil, solidariske side af det internationale økonomiske samkvem må ind i billedet.

Hr. Albrechtsen siger, at vi bør hjælpe dem til opbygning af produktion på deres egne markeder, og at netop dette forhindres af WTO. Men det, der rent faktisk foregår, stadig foregår og fortsat vil foregå, og som vi fra dansk side er involveret i på netop disse områder, ser altså anderledes ud. Opbygningen af en vindmølleindustri i Indien er skabt, mens Indien ikke havde en så liberal politik med hensyn til import af komponenter osv. som nu, og hvor toldsatsene var større. Men det var med medvirken af Investeringsskandelen for Udviklingslandene og for danske bistandskroner, at danske virksomheder engagerede sig med partnere i Indien og har skabt i hundredvis af arbejdspladser, som i dag fungerer på et kommercielt bæredygtigt grundlag i en økonomi, som for Indiens vedkommende er blevet mere åben. Indien ønsker også at gå videre i den retning, og Indien ser ikke WTO som et problem for sin økonomi og sin fremtid, men som en del af løsningen på de fremtidige opgaver. Her er vores medvirken altså sket, uanset hvad den internationale handelspolitiske forhandling har kunnet føre frem til, fordi sagen vurderet på sit eget grundlag har været i orden, og vi har ydet risikovillig kapital som en del af vores udviklingsbistand.

I Zimbabwe, som heller ikke kan karakteriseres som et handelspolitisk orgie af liberalisme, er en dansk partner i færd med at opbygge en fantastisk udmærket produktion af freonfri køleskabe efter de sidste og rigtigste principper

som erstatning for gammeldags, miljøforkerte og mindre energieffektive køleskabe, i første omgang til forsyning af markedet i Zimbabwe. Men hele ideen er, at man derefter vender sig mod nabolandene, Zambia, Sydafrika osv., med dette konkurrencedygtige og miljørigtige produkt i takt med, at en fremadskridende liberalisering af handelen i den region også gør det muligt at komme ind på de markeder. Det er et andet eksempel på, at noget sådant kan foregå med privatsektorprogrammet som støttepille, og det er sket med en del af udviklingsbistanden til Zimbabwe som løftestang, så de virksomheder kunne finde hinanden og komme i gang.

Jeg nævner disse konkrete eksempler for at illustrere, at det, der foregår i virkeligheden, er mere nuanceret, og de faktiske muligheder for at få gang i erhvervsaktivitet hænger altså på, om beslutningerne bliver truffet på sagernes egne vilkår. Derfor vil jeg gentage min advarsel om, at man ikke stiller disse ting alt for forenklet op.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til udviklingsministeren. Jeg understregede også i min tale, at jeg ikke håbede, at det tilbageslag, der sker i dag, får indflydelse på andre områder – og især da ikke på udviklingsministerens.

Jeg fornemmede også, at hvis det var sådan, at man havde sat udviklingsministeren til at forhandle dagsordenen med Folketingets partier, var den nok blevet bedre end det, der bliver resultatet i dag. Så tak for det!

Jeg fik at vide af fru Elisabeth Arnold, at Enhedslisten er umulig at stille tilfreds. Vi ville have været tilfredse, hvis man havde taget udgangspunkt i den dagsorden, som vi også stemte for den 24. januar 1995. Da krævede man ikke af os, at vi skulle underskrive en håndfæstning, der indeholdt et hyldestdigt om WTO's fortrinligheder og om den borgerlige liberalisme og alt muligt andet sludder.

Jeg vil gerne spørge hr. Ove Fich: Hvorfor skulle det med i dagsordenen? Det har jeg ikke fået nogen som helst fornuftig forklaring på, for det var ikke nødvendigt for regeringen, at det var med den 24. januar 1995. Da kunne man godt gå stille og roligt og fornuftigt frem, og vi ville have været indstillet på sammen med SF at opnå de fremskridt, som vi kunne have opnået i en forhandling. Så det er forkert, når fru